

Pungulița fermecată a lui Iuda

13 octombrie 2006

Gili Cârstea

Ioan spune că grupul ucenicilor conduși de Domnul Hristos avea, într-adevăr, o „pungă” comună, și un responsabil al acelei pungi. El relatează un incident petrecut în casa lui Simon leprosul, atunci când Maria a spart vasul de alabastru la picioarele lui Isus. Ucenicii au fost destul de încurcați de gestul acela neobișnuit, și nu știau cum să interpreteze lipsa de reacție a Învățătorului. Iuda Iscarioteanul a avut prezență de spirit și s-a exprimat imediat:

„De ce nu s-a vândut acest mir cu trei sute de lei, și să se fi dat săracilor?” Zicea lucrul acesta nu pentru că purta grija de săraci, ci pentru că era un hoț, și, ca unul care ținea punga, lua el ce se punea în ea” (Ioan 12:5-6).

Acesta este singurul pasaj din Scriptură în care este specificat rolul de trezorerier al lui Iuda. Dar autorii Evangheliilor nu vorbesc deloc despre ședința de organizare a grupului, despre împărțirea sarcinilor și a responsabilităților. Noi credem că așa ceva nici nu s-a întâmplat vreodată. Deși ucenicii erau foarte interesați de portofoliile viitorului guvern, și dezbăteau puternic prin spatele Domnului Hristos, El niciodată nu i-a încurajat în această direcție. El știa bine că nu va exista niciun guvern, nicio administrație și nicio împărăție, așa cum și-o imaginau ucenicii.

Se pare că aici este vorba mai degrabă de o inițiativă a lor. Existau persoane care ofereau un mic ajutor financiar, poate rude și prieteni, sau unii care socoteau că este frumos să răsplătească ajutorul primit din partea Domnului. Poate sutașii romani care apelaseră la ajutor doreau să contribuie cumva la susținerea micului grup. Ucenicii aveau și ei nevoi pământești, și socoteau că este bine să aibă o pungă și un îngrijitor al ei. Îmi imaginez că Iuda a fost ales în unanimitate pe acest post, datorită multiplelor lui talente. După cum se pare însă, pungulița cu pricina era mai mult goală decât plină. Din diverse motive.

Urmăriți vă rog legătura lui Isus cu respectiva pungă. De câte ori a apelat El la conținutul ei? Când a hrănit mulțimile, nu l-a chemat pe Iuda să facă un calcul economic bazat pe sumele din cont. Când a fost somat să plătească darea pentru templu, a fost nevoit să recurgă la bănuțul din gura peștișorului. De câte ori mergea prin satele Galileii, El vindeca pe bolnavi, încuraja pe cei doborâți de întristare, dar niciodată nu veți găsi că distribuia haine sau bani din punga lui Iuda. A avut câteva ocazii de aur de a umple pungulița, dar nu a profitat de ele. Când a fost în casa lui Zacheu, acesta ar fi fost dispus să contribuie substanțial la punga ucenicilor. O

vorbă din partea lui Isus, și Zacheu rupea spinările ucenicilor cu saci de bani. Dacă i s-ar fi sugerat că era acceptat în grupul ucenicilor, Zacheu contribuia cu toată averea lui la pungulița fermecată. Era o ocazie potrivită de a inaugura ASI pe meleagurile țării sfinte. Dar nici o vorbă despre așa ceva. Spre disperarea lui Iuda, evident.

O altă sursă de venit ar fi fost tânărul bogat. El avea și avantajul unei reputații impecabile, fiind un păzitor scrupulos al legii „încă din tinerețea lui.” De ce să-l trimită Domnul să-și vândă toată averea? Nu era mai folositor pentru toată lumea să-i sugereze o contribuție în contul grupului cu un sfert din averea lui, iar restul să rămână spre a produce alți bani necesari lucrării? Cine ar fi găsit vreo vină în această soluție? Probabil că și de data aceasta ucenicii au fost tulburați de o asemenea soluție, iar Iuda chiar nervos. Pierdeau un om de nădejde și o formidabilă sursă de câștig.

Ce să mai spunem de sutașii ai căror servitori fuseseră vindecați... Ei ar fi donat sume grele, dacă Învățătorul le-ar fi sugerat așa ceva. De ce rata Stăpânul lor sistematic toate ocaziile de a concentra resurse pentru campania care se profila la orizont?

Nici Iuda și nici ucenicii nu reușeau să înțeleagă că împărăția lui Dumnezeu nu este din această lume, și, prin urmare, nu poate fi stabilită după principiile acestei lumi. Domnul Hristos nu i-a tulburat în jocul lor copilăresc în jurul pungii și principiilor ei, așa cum nu i-a tulburat prea tare în dezbaterile lor politice cu privire la noua împărăție. Doar le-a amintit că în împărăția lui Dumnezeu cei mari sunt slujitorii tuturor. Abia mai târziu au înțeles ei despre ce era vorba, deși nu în totalitate.

Astăzi Domnul are milă și de noi, nedorind să ne tulbure prea tare în legătură cu pungulițele moderne. Aceasta nu înseamnă că principiile împărăției s-au schimbat. Lucrarea lui Dumnezeu se face astăzi fără nicio contribuție a Mamonei, căci lucrarea are de-a face cu instalarea principiilor neprihănilor în sufletul omenesc. Așa cum El a evitat să facă vreo referire aspră la pungulița fermecată a lui Iuda, care se golea uneori fără motiv, alegând să o evite complet, tot așa El nu ne mustră nici pe noi, deși dovedim mentalitățile lui Iuda în lucrarea lui Dumnezeu.

Adevărat, este nevoie să mâncăm și să ne îmbrăcăm, dar aceste necesități nu trebuie să devină preocuparea noastră principală: „Fiindcă toate aceste lucruri neamurile le caută. Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de ele. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Mat 6:32-33).

Pe deasupra. Adică nicidecum din pungulița fermecată a lui Iuda, pe care noi o privim, în necredința noastră, ca pe singura variantă acceptabilă pentru supraviețuire.
